



**Folketingets Social-,
Indenrigs- og Børneudvalg**

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 144

Doknr.
675055

Dato
14-03-2019

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 27. februar 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 6 (L 155) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Spørgsmål nr. 6:

”Vil ministeren redegøre for, om forslaget element om at flytte et barn til adoptivfamilien under en eventuel domsstolsprøvelse indebærer, at et barn risikerer at blive flyttet fra en velfungerende plejefamilie, selvom domstolene efterfølgende finder, at der ikke var grundlag for dette?”

Svar:

Ved ændringen af adoptionsloven i 2015 blev det lagt til grund, at barnet kan flytte ind hos den kommende adoptivfamilie, når der er truffet en endelig afgørelse om adoption uden samtykke i det administrative system, uanset at afgørelsen indbringes for domstolene.

Ankestyrelsen har ved principafgørelse 16-17 af 31. marts 2017 truffet afgørelse om, at det forhold, at der er truffet en endelig administrativ afgørelse om, at barnet skal adopteres uden samtykke, ikke i sig selv kan begrunde en ændring af anbringelsessted.

Ankestyrelsens principafgørelse medfører, at barnet i praksis i alle tilfælde, hvor det ikke er barnets plejefamilie, der ansøger om at adoptere barnet, vil være placeret hos en midlertidig plejefamilie eller på et opholdssted under sagens behandling.

Forslaget har således til hensigt at gennemføre intentionerne i lovændringen fra 2015 med henblik på at skabe stabilitet og kontinuitet i barnets opvækst.

Der vil være en usikkerhed for den kommende adoptivfamilie og barnet forbundet med den midlertidige placering, da der endnu ikke er truffet endelig afgørelse i domsstolssystemet. I de sager om adoption uden samtykke, der er rejst efter lovændringen i 2015, har den endelige afgørelse ved domstolene i alle sager været en stadfæstelse af den administrative afgørelse. Det er derfor min opfattelse, at denne usikkerhed opvejes af muligheden for, at barnet kan knytte bånd til adoptivfamilien og få en tryk og stabil hverdag hos en familie, som ønsker barnet.



Perioden fra den administrative afgørelse er truffet, til sagen er endeligt afsluttet ved domstolene kan være lang, hvilket øger risikoen for, at barnet i forløbet skal skifte anbringelsessted og løbende have genbehandlet sin sag. Med forslaget minimeres denne risiko.

Der henvises til lovforslagets afsnit 2.2.1 og 2.2.2 samt afsnit 2.3 i høringsnotat af 22. januar 2019, som er sendt til Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg den 6. februar 2019.

Afslutningsvist kan jeg generelt oplyse, at det er en grundlæggende betingelse for at gennemføre en adoption, at adoptionen vurderes at være bedst for barnet. Dette følger af adoptionslovens § 2.

Med venlig hilsen
Mai Mercado